

ממה הסתייג השר מנחם בגין? * האם בני מהרשק הוא בחיר העם? * במה עסק שר הבטחון משה דיין * מכתב ברכה ליושב-ראש קדיש לוז

עניין ענין

ל א האמנתי שעוד יבוא יום ונשיאות הכנסת תכיר בדחיפות של הצעה שלנו לסדרהיום. אולם בשבוע שעבר קרה הפלא הזה — פעמים! בפעם הראשונה זה התרחש כאשר ראיו

חובה לעצמנו להגיש הצעה דחופה לסדר היום לדון במסע האנטי-שמי של ממשלת פולין. לא זה בלבד שהנשיאות הכירה בדחיפותה, אלא שהממשלה אף הציעה להעביר את ההצעות של גח"ל והמרכז החופשי. אומנם, זה לא עבר לגמרי בשקט. אחרי נאומנו קם השר בגין להשיב. בין השר:

מנחם בגין: ... משום כך אסתפק בברכה אחרת, זו של הממשלה לחברי הכנסת אלעזר שווסטק, ציי

לחלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי להנמקת הצעתו הדחופה לסדרהיום על הסכנות הצפויות ליהודי פולין.

לחלן נאומו של ח"כ אורי אבנרי להנמקת הצעתו הדחופה לסדרהיום על הסכנות הצפויות ליהודי פולין.

המחלה היא המחפשת לה את הקורבן. כבוד היושב-ראש, יש כאן גם צד יפה ומעודד במה שמרחש עתה בפולין. למחרת מלחמת-ששת-הימים פירסמו ידיעה שהדהימה רבים. נודע לנו אז ממקורות מוסמכים כי הקצינים הצעירים בכל מחנות הצבא הפולני הרימו כוס לכבוד ניצחון זה"ל. היתה זאת הפגנה ספונטנית, יפה ומוכנת. מלחמתנו היתה מלחמת התגוננות טהורה, מזחמה של עם קטן שסכנה איימה על חייו.

השוביניסטים לא יעקמו את מאבקנו! אומנם, היום אנחנו נקראים להתמודד עם תוצאת המלחמה הזאת. קומץ שוביניסטים מבית מנסה לעקם את תוכן מאב קנו, על-ידי דיכוי ונישול העם השכן, ואילו משמיצים מחוץ מנסים לסעון כי אנתנו היינו התוקפים, וכי מסרות של גזילה ושוד עמדו לנגד עינינו כאשר אחזנו בנשק. אולם לא אלה ולא אלה יצליחו לעוות את אשר התרחש כאותם ימים גדולים של מאי ויוני 1967, כאשר עמנו הורקף במלוא שיעור קומתו למלחמת מגן, כשחזון השלום — ורק

אשר בישרו חזון של חרות-האדם ושיחוררו החברה, ושהקומו מציאות של מחנה-הריכוז. חמישים שנה שולט הקומוניזם בברית-המועצות, ולמעלה מעשרים שנה בקהילות הדמוקרטיות העממיות. אם אחרי תקופה זו אין הוא יכול להרשות לעצמו מחשבה חופשית וויכוח חופשי; אם הוא נאלץ לשלוח סופרים לעבודת-פרך וסטודנטים לבתי-סוהר — הרי זו תעודה של פשיטת-רגל. וכל אדם צעיר בעולם יסיק מכך מסקנה ברורה: או שהקומוניזם יתגבר על סממני הרודנות, ויעלה סוף-סוף על דרך של דמוקרטיה אמיתית, כפי שהוא מנסה עתה לעשות בציפולובקיה — או שיש לפסול אותו סופית כמישטר הראוי לחברה מתקדמת.

חרב-פיפיות מורעלת

כבוד היושב-ראש, כאשר מישטר נאלץ לכלוא את הוגי הדעות שבארצו — הרי זה רע. כאשר הוא נאלץ לשלוח שוטרים ובלשים כדי לרדוף גולגולות של סטודנטים — הרי זה רע שבעתיים. אבל כאשר הוא מוציא ממחסן הגרנטאות

כבוד היושב-ראש, כנסת נכבדה. שלושה פעמים הטילו עלינו את החובה המוסרית ליפול יוזמה זו לירינו, דווקא מפני שאיננו מגדירים את עצמנו כציונים.

Jeszcze Polska nie zginęła

השלום — בלב אחרון חיילי. לכן היתה מובנת לנו אהדת הצעירים הפולנים, שראו כיצד משחקת ברית-המועצות במרחב שלנו מישחק ציני שעודד את התוקפנות, שבלם את כוחות השלום בארצות-ערב. האם בשל כך הגיעו זקני פולין למסקנה כי שאיפת החופש והאהדה לישראל, התקוממות הנעורים והצינונות רחמנא-ליצלן, יש להם מכנה-משותף. אם כן, הרי זו מחמאה גדולה לנו, ולא נותר לנו אלא להשתדל להיות ראויים לה.

כולנו שייכים למחנה אחד!

כבוד היושב-ראש, כשראיתי, כעברי, ככן המין האנושי והעם היהודי, אני שולח ברכת-עידוד לנוער הלוחם של פולין.

כולנו שייכים למחנה אחד, איש איש במקומו ברחבי תבל. כולנו שייכים למחנה אחד, זה הלוחם לחרות ולשלום, לזכותה של כל אומה לעצמאות ולביטחון — בפולין ובארץ-ישראל, ביאטגאם ובדרום-אפריקה, בתימן וברודוניה. כולנו לוחמים באויב אחד — הפשיזם מחוץ ומבית, הנסיון לזכא את הוולות בשם פטריזם כוזב או אידיאולוגיה מזויפת, הרצון הגס להחליף את הצדק בנשק. אני קורא לבית המחוקקים של מדינת-ישראל, אל, על-ידי הצבעתו היום, לעודד את לוחמי החופש בפולין, לגנות בכל לשון של בוז ופליטה דה את עלילת-הדם החדשה של המישטר הי פולני, ולהציע מיקלט לכל יהודי פולני המבקש להצטרף עתה למדינתנו ולאומנתנו.

את חרביה-פיפיות המורעלת של האנטי-שמיות — הרי זה גרוע פי שבעים ושבעה. האנטי-שמיות היא חלק ממחלת-נפש אנטי-הגזעית, המופיעה בעמים שונים בצורות שונות. אדם עלוב, מתוסכל, חש בכיעור ובאפסותו, מחפש לו שער-לעזאזל באדם בן גזע אחר, המתנכל לו, כביכול, בהיותו נחות בעצמו, הוא זקוק להרגשה של השתייכות לעם עליון, עם נבחר כביכול. ואילו החברה הכושלת, שאינה מסוגלת לתקן את עצמה, מחפשת את השער-לעזאזל לכל מגרעותיה במיעוט גזעי או דתי, או באויב שמעבר לגבול. אין עם בעולם — אף לא אחד! — החופשי לגמרי מחיידקי מחלה זו. וכל עם בעולם, כולל עמנו שלנו, מצווה לעמוד על משמר בריאותו הפנימית בכל עת.

המהפכה הקומוניסטית, שביקשה לתקן את החברה מיסודה, הבטיחה בראש ובראשונה לחסל מחלה זו אחת ולתמיד. לכן סולדת הנפש סלידה כפולה ומכופלת כאשר דוחק מישטר קומוניסטי מטפח חיידקים אלה, מתוך תקווה צינית שהם יאכלו את התאים החדשים הצמאים לחופש. עוד זכורה לזכרון עלילת הרופאים של סטאלין, ומשתדלים לנו לשכוח כי נמצאו לו אז מגינים ומצדיקים גם במדינתנו. מאז עברו שש-עשרה שנה, והנה ממצא המישטר הפולני עלילת דם דומה.

תוקרי מחלות-הנפש החברתיות ימצאו עניין מיוחד בתופעה זו, מכיוון שכאן נעשה ניסיון להחיות את האנטי-שמיות אחרי שהיהודים כמעט נעלמו מן הנוף הפולני. ללמדך שאם אין יהודים — צריכים להמציא אותם. לא הקורבן יוצר את המחלה, אלא

הפעם הראשון — לקרוע את המסכה האנטי-ציונית מעל פניה של עלילה שאינה אלא אנטי-שמית, פשוטו כמשמעו, עלילה הפונה אל האינטליגנטים הגזעניים השפלים ביותר שבלב אנוש. המעם השני — להפגין את אחדותה של מדינת-ישראל מול פני עלילה נלוזה זו, ולהודיע כי כל אזרחי ישראל — ציונים כלא-ציונים — פותחים את שערי מדינתם לרוחה בפני הנרדפים, מול פני הסכנה המאיימת עליהם. המעם השלישי — כאנטי-קרימה וכשוחרי-חרות, כנציגי הדור הצעיר בישראל — להרייט יד אחים לסטודנטים הפולנים, ולקרוא להם, מעבר לימים וליבשות: יישר כוחכם! "ישצ'ה פולסקה נייע זגינלה".

פשיטת-הרגל של הקומוניזם?

כבוד היושב-ראש, היה זה איליה ארנובורג שאמר פעם: "גם אם יכנס את העולם כולו בשיכבה של אספלט, יצמחו גבעולים וירוקים ויבקיעו את האספלט". הדור החדש של פולין, הסטודנטים והאינטליגנציה הצעירה, מוכיחים זאת היום לנגד עינינו, כפי שעושים חבריהם בציפולובקיה ואף בברית-המועצות. אחרי שנים של דיכוי, של טירור, של רודנות מנגנוני המפלגה, נושבת רוח החופש בכל רחבי אירופה המיוחסת. ליבו של מי לא יפעם, נפשו של מי לא תגאה למראה התקוממות ספונטנית זו של דור חדש, המואם בעובש האידאולוגי של האבות,

* עוד לא אבדה פולין — המילים הראשונות של החמנון הפולני המסורתי. בין יוצאי-פולין הרבים באולם עורר חמיבאט הפולני הקלוי של הנואם גליצוק.